

Σινδόνῃ ἐντὸς τῆς ὁποίας μεταφέρεται τὸ ἄχυρον. Πβ. ἀχεροσάκκα, ἀχεροσάκκι, ἀχεροσακκούλλα, ἀχεροτσούβαλο.

ἀχερόσκοινο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σκοινί.

Σχοινίον ἐκ συνεκλωσμένης καλάμης.

ἀχερόσουππα ἡ, ἀμάρτ. ἀχυρόσουππα ΠΚωνσταντινίδ. Ὁ ἀλογογιατρ. 43.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σούππα.

Ζωμός ἐξ ἀχύρων διδόμενος ὡς φάρμακον εἰς ἀσθενεῖς ἵππους.

ἀχερόσπιτο τό, Ἀστυπ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μεσσ.) ἀχυρόσπιτο Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σπῖτι.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερόσταβλος ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στάβλος.

Ἀχερόσπιτο, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (I) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στοιβάδα.

Στοιβάς ἐξ ἀχύρων.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (II) Λεξ. Βλαστ. ἀχυροστουβάδα ΠΓεννάδ. 804.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυροστοιβιά.

Ἀχεροστοιβιά, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβιά ἡ, ἀμάρτ. ἀχυροστουβιά Κεφαλλ. —Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ ἀστοιβιά.

Τὸ φυτὸν ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες (poterium spinosum) τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου (poterium) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάνα 2.

ἀχερόστρωμα τό, σύνθηθ. ἀχιρόστρουμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχυρόστρωμα σύνθηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώμα.

Στρώμα γεμισμένον μετ' ἄχυρα. Συνών. ἀχερομίνητρο.

ἀχεροστρώσι ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουστρώσ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώσι.

Ἡ διὰ στρώματος ἀχύρων ὑπένδυσις τοῦ σαμαριουῦ.

ἀχεροταῖζω, ἀχιουροταῖζω Πελοπν. (Μάν.) ἀχεροταῖζω Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μύρθ. Χαν. κ.ά.) ἄχεροταῖζω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ρ. ταῖζω.

Δίδω εἰς τὰ ζῶα ἄχυρα νὰ φάγουν ἐνθ' ἄν. : Βαθέαν αὐγὴν ἠγέρτην κ' ἐχεροταῖζα τὰ οὐία (βόδια) Κάρπ. || Ἄσμ.

Χίλοι διαόλοι δώκανε τῇ γρᾷς καὶ μουρμουρίζει
σὰν νὰ μὲννε δεγίρι τζη νὰ μ' ἀχεροταῖζῃ

(δεγίρι=ἄλογο) Κρήτ.

ἀχεροτάισμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχεροταῖζω.

Παράθεσις ἀχύρων εἰς τὰ ζῶα.

ἀχερότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀχυρότοπος Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τόπος.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερότρυπα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τρυπα.

Ἀχερανοίχτης, ὁ ἰδ.

ἀχεροτσούβαλο τό, Κρήτ. Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τσουβάλι.

Ἀχεροσάκκι, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγι τό, ἀμάρτ. ἀχυροφάι Θράκ. (Μάλαρ.) ἀχιρουφάι Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχεροφάγος.

Ἀχεροφάγος 1, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγος ὁ, ἀμάρτ. ἀχιρουφάγος Θράκ. (Αἰν.) ἀχεροφάς Θράκ. (Περίστασ. Σκοπ.) ἀχιρουφάς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. τὸ ἀρχ. συγκοφάγος καὶ τὰ νεώτερα ἀβγοφάγος, ἀγγουροφάγος κττ.

1) Δίκρανον μετ' ὁποῖον λιχνίζουν καὶ φορτῶνουν τὸ ἄχυρον Θράκ. (Αἰν. Περίστασ. Σκοπ.) Συνών. ἀχεροφάγι. 2) Ρῆγμα τὸ ὁποῖον σχηματίζουν εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ λιχνισθέντος ἀχύρου διὰ νὰ διευκολυνθῇ δι' αὐτοῦ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος πρὸς περαιτέρω λίκμησιν τοῦ ὑπολειπομένου σωροῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ἀχερόχρωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχυρόχρωμος ΓΞενοπ. Κακὸς δρόμ. 32.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ χρώμα.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἀχύρου: Ἀχυρόχρωμη μαντήλα μετ' ἄσπρα κρόσια.

ἀχερωνάρι τό, ἀχυρωνάρι Κάρπ. Κύπρ. ἀχερωνάριν Ἰκαρ. ἀχερωνάρι Κάρπ. ἀδερωνάριν Κύπρ. ἀδελωνάριν Κύπρ. ἄδελωνάριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερωνάρι καὶ τῆς καταλ. -άρι κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν. Τὸ ἀδελωνάρι κατ' ἀνομοίωσιν.

Ἀχυρὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁ γέρος ἐπκίασε τὴν ῥκὰν μέσα 'ς τ' ἀδερωνάριν, τ' ἀδερον ἦτον σκορπιστὸν κ' ἐκάμαν το γουνάριν (γουνάριν=βουνὸ) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερωνάρι ὁ, ἀχυρωνάρι σύνθηθ. ἀχιουρωνάρι ΠΓεννάδ. Γεωργ. γλωσσ. 2 ἀχερωνάρι κοιν. ἀχιρωνάρι βορ. ἰδιωμ. ἀχιωνάρι Σαμοθρ. ἀδερωνάρι Ρόδ. ἀχυρωνάρι Τσακων. ἀχυρωνάρι ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχιουρωνάρι Αἰγιν. ἀδυρωνάρι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀχερωνάρι Ἀθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σωζόπ.) Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) Προπ. (Κύζ.) Σύμ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχιρωνάρι Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Γκουβ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀρχιωνάρι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀχυρών. Διὰ τοὺς τύπ. ἀχιουρωνάρι, ἀχιουρωνάρι ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 277 κέξ. Τὸ θηλ. ἀχερωνάρι κατὰ τὸ ἀποθήκη. Τὸ ἀρχιωνάρι κατὰ μετὰθ.

Ἀχυρὸν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀπὸ γαιδάροι μάλωναν σὲ ξένον ἀχυρῶνα (ἐπὶ ἐριζόντων διὰ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τρίτους) σύνθηθ. Στραβὸς βελόνῃ γύρευε μέσα 'ς τὸν ἀχυρῶνα Λακων. Μετ' τὸν καιρὸ ἡ ἀχερωνάρι γίνεται παλάτ' καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλ' (μετ' τὴν ὑπομονὴν ὅλα εἶναι κατορθωτά) Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Ἀχερωνάρι Ρόδ. Ἀχιρωνάρι Λέσβ. Καημέρ' Ἀχιρωνάρι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρωνίς Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρων' (Ἀχερωνί) Ἰμβρ. Συνών. ἀχερωνάρι, ἀχερώνι.

ἀχερωνιά ἡ, ἀμάρτ. ἀδερωνέα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερώνι καὶ τῆς καταλ. -σία.

Ὅσον χωρεῖ ὁ ἀχυρὸν.

